

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

№ 29 (313)

П'ЯТНИЦЯ, 23 вересня 1988 року.

Виходить раз
на тиждень

В цих коротких нотатках я подумки вертаюся до подій життя, буднів моїх ровесників, друзів по навчанню й комсомолу, до всього, того чим ми жили, з чого раділи — навіть не віриться — майже чверть століття тому.

Йшов 1964-й рік. У Вінниці створено спеціальний загально-технічний факультет Київського інституту харчової промисловості — перший на Поділлі інженерний вуз. Ця новина не обминула нас, вінницьких старшокласників. І знали ми, що той скромний факультет розміщено поки на Привокзальній, 40, що поруч з тодішнім енергетичним технікумом.

На початку 1965-го зарясніли по місту об'яви про набір студентів до філіалу Київського політехнічного інституту, який тепер функціонує замість загально-технічного факультету технологічного інституту харчової промисловості. Вабилі назви спеціальностей — машинобудівник, радіотехнік, електронік. Справжній

індустріальний вуз! Те, до чого прагнуло чимало моїх шкільних друзів. Інженер! Це звучало для нас гордо і престижно. Того ж року після за-

шкільна дошка...

До подорожі запам'ятались звітні комсомольські збори восени 1966 року. І найбільше — промова секретаря парторганізації П. Т. Солейка.

— Інститут робить перші кроки у своєму становленні. Саме тепер закладаються підвалини його соціального обличчя і традицій. Вам пощастило започаткувати їх. Розпочинається будівництво на небажаному місці, на далекій околиці

на чисте поле, туди, де нині стоїть серед густої зелені навчальний корпус номер 1. Копали траншеї, розвантажували цеглу, блоки, доставляли мулярам розчин. Працювало легко і весело. Рідко хто «давив сачка». Зводили для себе і гуртожиток. Той самий, що сьогодні значиться під першим номером. Будували майстерні для практичних занять. Багато довелось перекопати й переносити землі на стадіоні, якого сьогодні й не впізнати. Тоді він ще не називався «Олімпом».

Радість була одна на всіх: 1 вересня 1967 року ми увійшли до свіжо-пофарбованих аудиторій свого першого навчального корпусу, а трохи пізніше всі інгородні поселились у новоспорудженому гуртожитку. Запрацювали майстерні. Розгалужувались лабораторії. Поповнювались приладами, устаткуванням.

Навчання і праця йшли поруч. На одному з засідань комітету пішла мова про створення наукового товариства студентів. З такою пропозицією ми звернулись до вченої ради. Нас підтримали. СНТ почало діяти. Здобили, допитливі комсомольці стали його першими членами. Під керівництвом викладачів вони брали найактивнішу участь в

(Закінчення на 2-й стор.)

НАРОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ

кінчення школи, успішно склавши вступні іспити, я був зарахований до групи машинобудівників. Нинішній першокурсник здивується, почувши, що 1 вересня на першу лекцію зібралося лише 75 юнаків та дівчат. Продовжували навчання з нами і студенти другого курсу — їх було 50. Філіал КПІ розмістили в приміщеннях теперішнього філіалу торгово-економічного інституту і, частково, в п'ятинадцяти середній школі. Про спеціальні аудиторії й лабораторії говорити не доводилося. Посібники і прилади — крейда в руках викладача, звичайна

Вінниця, навчального корпусу й гуртожитку. Слово — за вами.

Саме тоді, на тих зборах, народився клич: «Свій дім — своїми руками!», а мене комсомольці філіалу обрали секретарем комітету.

Програма дій комсомольського штабу була гранично чіткою: на першому плані — навчання, виховна робота. Це — головне. Далі — будівництво, спорт, культурне дозвілля.

До обіду — лекції, семінари, короткі збори груп, засідання комітету. В другій половині дня — на озброєння лопати, кирки, носилки. Виходили

ПРОФСПІЛКОВЕ ЖИТТЯ: ЗВІТИ І ВИБОРИ

БІЛЬШЕ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

XIX Всесоюзна партійна конференція стала поворотною віхою не тільки в житті партії, вона має інтенсивний вплив на подальший розвиток всього нашого суспільства, в тому числі й профспілок. Конференція прямо відзначала необхідність демократизації діяльності профспілкових організацій, передачі їм деяких функцій, виконуваних державними органами, висловила надію, що профспілки стануть активними поборниками посилення самоуправлінських засад.

Діючи в дусі цих постанов, профспілкova організація політехнічного інституту намагається брати активну участь в усіх тих питаннях, які є життєво-важливими для нашого колективу. Це і будівництво поліклініки, і розширення кількості ділянок під садово-городні колективи, і виробничі проблеми. Під егідою профкому створена ініціативна група сприяння одержанню площ для забудови будинків-ко-

ні з цими нотатками не для того, щоб похвалитися доброю організацією звітно-виборної кампанії, а, навпаки, щоб загострити увагу на недоліках, на несерйозному підході до цієї справи в деяких підрозділах.

Щоб забезпечити успіх зборів, їх треба готувати і готувати серйозно. Це факт. Тим часом, подекуди спостерігається нездорова тенденція просто відбутися, відзвітувати чим скоріше, провести як-небудь. Годі й доводити, що це призводить до прикрих неприємностей. Так було, скажімо, на кафедрі автоматизації проектування (профгосп М. О. Меншутін). Несерйозний підхід до проведення зборів тут утвердився давно, а дав себе знати по-справжньому цього року. Збори тут скликали двічі, двічі хотіли побувати на них члени профкому і обкому профспілки і верталися ні з чим. Вдалося зібрати людей тільки на третій раз.

Зібрані були збори в профгруппах науково-технічного відділу—210 СКБ «Модуль» (профгосп О. В. Коваль), неорганізовано пройшли збори на факультеті обчислювальної техніки (голова профгоспа В. І. Ключко), Гірка практика переконала, що невідповідні збори ніколи не з'ясуєть по-справжньому того, що хвилює людей, куди насамперед спрямовувати зусилля активістів по закінченню звітно-виборної кампанії. Не будемо при цьому вже говорити про настрій, з яким сидять на таких зборах члени профспілки, з яким вони їх покидають. Це дарма загублений час. Почуття глухого невдоволення нашою з вами неорганізованістю, млявістю, а то й несерйозністю.

Звітно-виборна кампанія в профспілках триває. З груп вона має переміститися в цехи і підрозділи. Хочеться, щоб усі ті помилки, упущення, зриви, які трапились на її першому етапі, не повторились надалі, щоб збори проходили чітко, організовано, злагоджено, так, як це було в кращих колективах.

Ю. БУРЕННИКОВ,
голова профкому ВПІ

Симпозіум у Берліні

ПРО НЬОГО РОЗПОВІДАЄ ДОКТОР ТЕХНІЧНИХ НАУК, ПРОФЕСОР О. П. СТАХОВ.

12—17 вересня цього року у столиці НДР Берліні відбувся III-й міжнародний симпозіум на тему «Теорія систем і моделювання». На ньому були представлені провідні вчені у галузі електронно-обчислювальної техніки більше, як з тридцяти країн світу, в тому числі СРСР, Англії, Канади, ФРН, Японії, Польщі, Румунії, Угорщини, чехословаччини та інших.

На запрошення інституту кібернетики та інформаційних процесів АН НДР в симпозіумі взяв участь завідувач кафедри обчислювальної техніки ВПІ професор О. П. СТАХОВ.

ла певний інтерес не лише у зарубіжних, але, як не дивно, і у радянських колег. Відтак заступник директора одного з науково-обчислювальних центрів професор Бусигін запропонував виступити з аналогічною доповіддю перед науковцями цього центру.

Таке ж запрошення отримав і від Товариства інформатики АН НДР з тією різницею, що доведеться мені виступити двічі — перед аудиторією інформатиків в Академії Наук і перед членами Товариства

«Уранія», що адекватне нашому Товариству Знання. Доповідатиму німецьким друзям орієнтовно в перших місяцях наступного року.

Але до цього, в кінці листопада, знов перебував у Берліні. Тут, в інституті інформатики й обчислювальної техніки Академії Наук, відбувається нарада вчених і спеціалістів з ЕОМ, на якій мені буде надано слово. Добре усвідомлюю значення такого заходу і тому одразу після повернення з НДР приступив до підготовки відповідних матеріалів для

виступу на цій нараді.

В дні роботи симпозіуму довелося мати тривалу й предметну розмову з керівником проекту Ради Економічної Взаємодопомоги з ЕОМ нових поколінь професором Хаммером (НДР). Досягнуто угоди про включення до проекту РЕВ тематичної наукової розробки нашого інституту в галузі Фібоначчівих комп'ютерів, відновити існуючі інформаційні прилади.

А для того, щоб цей програмний рядок набув швидшого втілення у виробництво і практичного застосування в країнах РЕВ, вирішено порушити клопотання перед Академією Наук СРСР і НДР про створення науково-дослідної лабораторії з двома відділеннями. Одне з них діятиме в Берліні, друге — у Вінниці на базі політехнічного інституту. Отже, рішення досить імпульсивне. Сподіваюсь, що воно прискорить створення ЕОМ нових поколінь на основі інтеграції останніх досягнень вчених країн РЕВ.

Бесіду записав
Б. ДЯКОНОВ.

ДО УВАГИ ПРОФЕСОРІВ, ДОЦЕНТІВ, ВИКЛАДАЧІВ, УСІХ СПІВРОБІТНИКІВ ІНСТИТУТУ.

30 вересня до початку навчального року в усіх ланках політнавчання партком, правління відділення Товариства «Знання» і Рада кафедр суспільних наук проводять наукову конференцію, присвячену підсумкам XIX Всесоюдної конференції КПРС. На обговорення виносяться проблеми демократизації радянського суспільства і утвердження норм соціальної справедливості, національних відносин на сучасному етапі, шляхів і форм здійснення продовольчої і житлової програм партії, ролі науки в прискоренні суспільного прогресу.

Початок конференції о 14 год. 30 хвилин в актовому залі.

— Насамперед варто відзначити, прямо скажу, ідеальну організацію цього представницького зібрання вчених. Проходив симпозіум в найкращому столичному готелі «Палац-готель», що само по собі дало можливість його організаторам створити якнайсприятливіші умови для шестиденної плідної й напруженої роботи.

На пленарних засіданнях ми заслухали доповіді з актуальних проблем розвитку теорії систем і моделювання ЕОМ. Сильне враження справили виступи вчених Японії, США, де комп'ютеризація, її впровадження досягли високого рівня.

Особисто я виступив на одному з засідань секції «Моделювання». З доповіддю «Золота пропорція, як пропорція термодинамічної рівноваги самоорганізовуваних систем». Поскільки студенти і викладачі факультетів, на яких я читаю курс своїх лекцій, знайомі з положеннями вищезазначеної теми, то ця обставина дає мені право не вдаватися до переказу тез доповіді на симпозіумі. Зауважу лише, що вона виклика-

НАРОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ

(Поч. на 1-й стор.)

наукових розробках з питань верстатобудування, радіо- і електронних приладів, набували навичок дослідницької роботи. Вже у квітні того ж року зусиллями провідних викладачів і комітету комсомолу була проведена перша конференція СНТ. Її учасники заслухали 13 доповідей студентів з актуальних питань науково-технічного прогресу.

Згодом більшість їх стали вченими, здобули наукові звання і ступені. Докторами технічних наук стали Р. Д. Іскович-Лотоцький, О. В. Сандуляк, а кандидатами наук і доцентами В. Гикавий, О. Дупляк, В. Рудик, М. Іванов. Нині вони плідно працюють на кафедрах ВПІ, традиційно виховують і формують нове покоління науковців з числа здібних і працелюбних студентів 80-х років.

В середині шістдесятих, точніше восени 1966 року, відбувся перший вечір художньої самодіяльності. Сталося це в актовому залі нинішнього філіалу торговельно-економічного інституту. Скільки вигадки, вогню внесли в його організацію і проведення тодішні студенти М. Іванов, Ю. Буренніков! Тепер вони доценти, вже можна сказати, ветерани інституту. Микола Іванович трудиться на кафедрі ТАМ, а Юрій Анатолійович — поряд з викладацькою роботою, несе ще й нелегку ношу голови профкому вузу.

І коли сьогодні в газетах, по радіо повідомляють про призові місця, зайняті аматорами сцени з політеху, то мимоволі зринають в пам'яті роки, коли народжувались перші колективи художньої самодіяльності мого рідного інституту. Душею їх були комсомольці-студенти.

Так само згадуються ті, шістдесяті, коли чи-

таю сьогодні спортивну хроніку і знаходжу повідомлення про перемоги наших хлопців і дівчат. Перед очима з'являється невгамовний Ю. Муляр, перший голова студентського спортклубу, нині доцент кафедри ТАМ. Все спортивне знаряддя тодішнього клубу вміщав... один лантук.

Але та бідність не зашкодила команді наших гандболістів уже в 1967 році вийти переможцями в поєдинках з командами педагогічного і медичного інститутів. То була, до речі, перша перемога, яка поклала початок поточковій грамоті, вимпелів, кубків, котрими сьогодні прикрашена кафедра фізвиховання і всі наші деканати. Слід сказати, що саме відтоді комітет комсомолу і кафедра фізвиховання працюють у найтіснішому контакті.

1967-й пам'ятний ще й тим, що з ініціативи комсомольців було створено перший будівельний загін і назву він носив символічну «Ластівка» — провісниця оновлення. На кожне місце в загін проходило по 5 чоловік. Відібрали двадцять сім найнадійніших, найвирівніліших. Увесь семестр трудилися вони на новобудовах Нафтоюганська в Тюменській області і привезли звідти одні подяки й нагороди.

Відтоді, наслідуючи приклад перших студзагонів ВПІ ударно працюють на різних будовах країни. Зі стін інституту відправляється нині не один, а 30—40 загонів. Тон задають, як і тоді, неспокійні комсомольські серця.

...Робота в комсомолі для мене і моїх товаришів була винятково важливим етапом. Вона, власне, й визначила наші подальші шляхи, стала школою партійності, громадянськості, соціальної активності.

В. ПЕТРОВ,
секретар партбюро
машинобудівного факультету.

Фотограф приніс знімки, од яких сразу повисло зачасним смутком. Ще трава зелена, ще листя не опало, ще жовтизна тільки-тільки проступає, а вже ясно, що це не літо, а рання осінь з одвічною таємницею згасання, якої

гори ногами, грає між ними сонце, є навіть ота чарівна блакить, що влітку, а колір все одно інший...

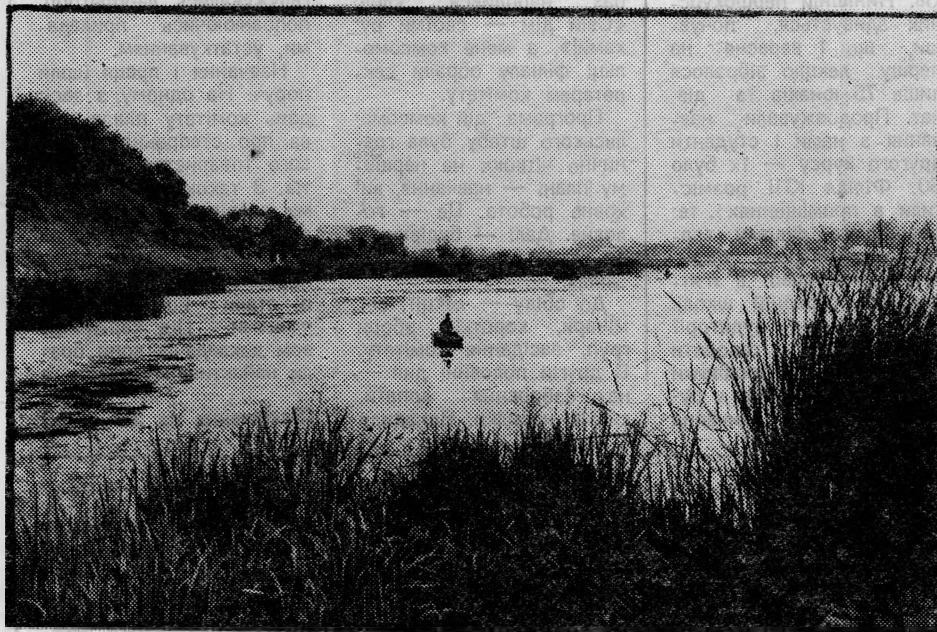
В осінь — своя даліна. Чіткі контури обрису, виразно бачаться на відстані дерева, люди, 'солом'яні

ЗОЛОТА ОСІНЬ

не видно, але яку вчуваєш всіма фібрами душі. Йдеш уважно в світло білих беріз, в тихі шелоти осіннього вітру, до сонної води з замерлими човнами і вже не можеш з легкістю думати, що в цій воді добре купатися русалкам. Русалка-літній образ, а вода — навіть оком видно — холодною.

Стоять у ній дерева до-

скирти. Низько над полями літають табуни ластівок, сюди-туди, мов не вода волочать у стернях, в яких поменшало поживи для птахів. У лісосушках тирлюють шпакі — у них розпочались довгі-довгі «дебати» з приводу наступних перельотів за моря-океани. Полум'яно яріють кабаки на городах, відчайдушно палахкотять чорнобривці,

ВІКНО В ПРИРОДУ

айстри, шавлії на грядках і межах.

Йдеш винницькими П'ятничанами, а навстріч дівчинка з кошомом цих квітів. Так і хочеться зупинити її:

— Стань, дівчинко. Чи знаєш ти, що несеш?

— Квіти...

— То не квіти. То — осінь цілим оберемком.

Звичайно, ця розмова тільки подумки. Восени взагалі багато думається — про землю, природу, красу, тепло, кінець життя... Втім, усе на світі кінчене... Осінь по це нагадує з особливою силою, хоч сама вона безсмертна і бути їй стільки, скільки бути білому світові.

В. ІВЧЕНКО

Александр Енисеев

Осень пришла без опаски,
Словно хозяйка в избу,
Выткала давние сказки
В роще, полях, на лугу.

Ярким багрянцем расшила
Леса осенний шалаш.
В золото клен нарядила,
Красок взяла про запас.

Сказочный мир паутины
Стаей гусей над селом.
Тают в тумане долины,
Речка течет серебром.

Арбузы, яблоки, груши.
Хлебом полны закрома
Радуют пахаря душу
Щедростью осень полна.

Ей ли скупиться пристало?
Ей ли не щедрою быть?
Нужно не много, ни мало —
Зиму-лентяйку кормить.

Триває Трудовий семестр

Починаючи з 5 вересня, сто п'ятдесят друго- і третьокурсників факультету обчислювальної техніки працюють на Винницькому консервному заводі. Всі ми розподілені по цехах — тридцять-сорок чоловік на томатний, фруктововарний, консервний, склотарний. Наша група займається здебільшого пакуванням продукції, що виробляється в консервному цеху. Тут виготовляють ікру з кабачків, помідор, консервують солодкий перець. З нами було проведено інструктаж з техніки безпеки, кожного ознайомили з технологією виробництва на конкретних робочих місцях.

Добре трудяться з перших днів перебування на заводі Н. Бурденюк, Л. Мальцева, В. Савсюк, інші мої однокурсники. Вони намагаються не втратити жодної робочої хвилини, не запізнюватись, обов'язково виконувати норми, що, правда, не завжди залежить од них самих.

Моральна атмосфера на консервному не дуже сприяє нормальному робочому ритмові. Різко впадає у вічі не виправдана грубість, не уважне ставлення старших за віком штатних працівників до нас, студентів. Через це бувають конфлікти.

Керівники цеху, майстри непродуктивно розставляють нас на технологічних точках, не забезпечують випроможні зміни необхідного сировини. А звідси — недовантаження виробничих потужностей, вимушені простоя обладнання, невиконання норм, низька оплата.

Неприємно і боляче про це говорити, але більшість з нас за повний робочий день можуть заробити... аж по півтора карбованця. Накопують цей мізерний зарібок огульно, всім порівну.

Заради справедливості треба сказати, що після бурхливих розмов з керівництвом цеху, поліпшилась організація праці, що дає надію й на поліпшення оплати. А студенти, слід пам'ятати, ніколи не мали в кишенях зайвої копійки, для них має значення кожен карбованець.

Т. ТКАЧ,
студентка III курсу
факультету обчислювальної техніки.

ПАМ'ЯТІ ТОВАРИША

На 71-му році життя раптово помер Микола Федорович Новокрещенов, член КПРС 1942 року, підполковник у відставці, начальник госпвідділу нашого інституту.

З 1935-го по 1960-й роки Микола Федорович служив в рядах Збройних Сил СРСР, пройшовши шлях від курсанта авіатехнічного училища до лектора політвідділу з'єднання. Останні вісімнадцять років М. Ф. Новокрещенов трудився у Винницькому політехнічному інституті, віддаючи чимало сил і енергії зміцненню його матеріально-технічної бази, сприяючи своїм сумлінням підготовці інженерних кадрів.

Миколі Федоровичу були притаманні висока партійна принципиовість, особиста скромність, уважне ставлення до людей, з якими пліч-о-пліч працював багато років. Заслуги Миколи Федоровича перед радянським народом і Батьківщиною відзначені чотирма бойовими орденами і багатьма медалями.

Пам'ять про Миколу Федоровича — самовідданого комуніста, чуйного товариша надовго збережеться в наших серцях.

Група товаришів

**Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК**

З УСМІШКОЮ!

Кабинет завкафедрою вищої математики. В кріслі яке може обертається, сидить сам завідувачий — високий, кремізний чоловік середніх літ. На вікні стоїть кактус, що вистрілює уночі сразу двома великими, ніжними квітками. Поряд на столі — ДОК (дисплейний, обчислювальний комплекс — персональний комп'ютер з останнього покоління).

Завкаф торкається клавіатури ДОКА.

ДОК: «ТРРРРР...»

Завкаф: «Лихо б тебе взяло...» (далі йде набір слів зрозумілих тільки для ДОКА). Завкаф бере дві грубесні книжки, кладе їх на пульта і тисне з усієї сили. Пульти трохи деформуються, зате ДОК заговорив чистою паскалевою мовою, уже без романогерманського акценту.

ДОК: МХ 1...

Завкаф: «ДИР».

ДОК: «КАФЕДР, ТХТ — 20 БЛОКІВ».

Завкаф: «ТІ».

В цей час до кабінету заходить ЖУР (журналіст — невисокий, кремізний чоловік, ровесник завкафа).

ЖУР: Прощайте Йшов тут біля вашого кабінету, чула дівчинка голоси і вирішив заглянути.

Завкаф: Радий вас бачити.

ЖУР: (трохи розгублено). А з ким це ви розмовляли?

Завкаф: Оце ось ДОК — мій добрий помічник. Я його трохи лаяв. Щось стає ливним.

ЖУР: А що ваш ДОК може робити?

Завкаф: О, це універсальний трудівник. Навіть перерахувати важко, що він може. Для вас, між іншим, теж може знадобитись при ре-

даванні творів.

ЖУР: ДОК! Скажіть будь ласка — ви справді можете редагувати?

ДОК: Так, я успішно можу бути редактором Нед, Мед, Едк, Тр, Едік, К 52...

Завкаф: Досить, ДОК, досить. Будь скромнішим.

ЖУР: Скажіть, зав-

каф, якщо це не секрет — що ви хотіли з'ясувати з допомогою ДОКА?

Завкаф: В нашому інституті проведено анкетування «Педагог очима студента». Я цікавився балами, які набрали викладачі нашої кафедри.

ЖУР: На скільки об'єктивна ця оцінка?

Завкаф: Кращі лектори кафедри набрали високі бали і тут оцінка об'єктивна. А от асистентів я оцінюю інакше. Справа в тому, що опи-

тували тільки одну групу студентів, а якби опит відбувся ще й в інших, то результати значно відрізнялися б.

ЖУР: Могли б ви назвати лекторів, що мають найвищі бали?

Завкаф: А ви попросіть ДОКА.

ЖУР: ТИ ЛЕКТОР. БАЛ.

ДОК: Карпенко В. Л. - 8.9344, Бакунін Г. Н. - 8.5341, Волков Ю. І. - 8.5015, Леонтьев В. Л. - 7.9357, Кудрін Б. Г. - 7.7073.

ЖУР: А яка середня оцінка викладача вашої кафедри?

ДОК: Моя улюблена робота — обчислювати середні значення — арифметичне, квадратичне, геометричне. Так от, кафедра вищої математики — 7.0634 балів.

ЖУР: Досить добре. **Завкаф:** Це відповідає

КАКТУС ЦВІТЕ РІДКО